

41998A0710(01)

C 216/2

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

10.7.1998

KONWENCJA
sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, państwa członkowskie Unii Europejskiej,

POWOŁUJĄC się na akt Rady z dnia 17 czerwca 1998 roku,

MAJĄC NA UWADZE, iż dla bezpieczeństwa drogowego w Unii Europejskiej nadrzędne znaczenie ma fakt, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, za pomocą właściwych i jednolitych środków, ma moc na całym terytorium Unii;

MAJĄC NA UWADZE, iż w wyniku swobodnego przepływu osób oraz zwiększającego się natężenia międzynarodowego ruchu drogowego, coraz częściej o zakazie prowadzenia pojazdów decyduje państwo członkowskie inne niż to, w którym kierowca stale zamieszkuje;

MAJĄC NA UWADZE, iż uwzględniając dyrektywę Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy ⁽¹⁾, należy stosować postanowienia prawa krajowego, dotyczące cofnięcia, zawieszenia oraz unieważnienia praw jazdy, tego państwa członkowskiego, na którego terytorium posiadacz prawa jazdy stale zamieszkuje;

MAJĄC NA UWADZE, iż kierowcy, którym zakazano prowadzenia pojazdów w państwie członkowskim innym niż państwo ich stałego zamieszkania nie powinni uniknąć skutków tego środka przebywając w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie popełnienia czynu zabronionego;

MAJĄC NA UWADZE, iż państwo członkowskie stałego zamieszkania posiadacza prawa jazdy powinno w związku z tym, w odniesieniu do czynów zabronionych uznanych za szczególnie poważne oraz zgodnie z pewnymi warunkami, egzekwować zakaz prowadzenia pojazdów nałożony przez inne państwo członkowskie, podejmując środki skutkujące cofnięciem, zawieszeniem lub unieważnieniem prawa jazdy;

MAJĄC NA UWADZE, iż państwo członkowskie stałego miejsca zamieszkania egzekwujące taki zakaz nałożony przez inne państwo członkowskie powinno zapewnić niezbędne środki dla ukarania kierujących pojazdami mechanicznymi w okresie pozbawienia prawa do tego, zgodnie z prawem jakiegokolwiek państwa członkowskiego Unii Europejskiej, na którego terytorium czyn ten może mieć miejsce,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Do celów niniejszej Konwencji:

a) „zakaz prowadzenia pojazdów” oznacza wszelkie środki dotyczące czynów zabronionych w ruchu drogowym skutkujące cofnięciem lub zawieszeniem prawa do prowadzenia pojazdu mechanicznego, od których nie przysługuje odwołanie. Środek może stanowić karę, środek karny lub środek ochronny i może być zastosowany przez sąd lub organy administracyjne;

b) „państwo popełnienia czynu zabronionego” oznacza państwo członkowskie, na którego terytorium popełniono czyn zabroniony skutkujący pozbawieniem prawa prowadzenia pojazdów;

c) „państwo stałego miejsca zamieszkania” oznacza państwo członkowskie, na którego terytorium osoba pozbawiona prawa prowadzenia pojazdów zamieszkuje stale, w rozumieniu art. 9 dyrektywy 91/439/EWG;

d) „pojazd mechaniczny” oznacza pojazd objęty definicją art. 3 ust. 3 dyrektywy 91/439/EWG.

Artykuł 2

⁽¹⁾ Dz.U. L 237 z 24.8.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/26/WE (Dz.U. L 150 z 7.6.1997, str. 41).

Niniejszym państwa członkowskie zobowiązują się współpracować zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji,

aby kierowcy pozbawieni prawa prowadzenia pojazdów w państwie członkowskim innym niż państwo stałego miejsca zamieszkania, nie uniknęły skutków zakazu prowadzenia pojazdów po opuszczeniu państwa popełnienia czynu zabronionego.

Artykuł 3

1. Państwo popełnienia czynu zabronionego niezwłocznie powiadamia państwo stałego miejsca zamieszkania o każdym zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych nałożonym za czyn zabroniony określony w załączniku.

2. Każde państwo członkowskie może uzgodnić z innymi państwami członkowskimi, że powiadomień o powyższym, zgodnie z ust. 1, nie stosuje się w pewnych przypadkach, w których znajduje zastosowanie art. 6 ust. 2 lit. a).

Artykuł 4

1. Z zastrzeżeniem art. 6, państwo stałego miejsca zamieszkania powiadomione zgodnie z art. 3, niezwłocznie nadaje moc prawną decyzji zakazującej prowadzenia pojazdów podjętej przez państwo popełnienia czynu zabronionego na jeden z poniższych sposobów:

- a) bezpośrednio wykonując decyzję zakazującą prowadzenia pojazdów, jednocześnie uwzględniając część okresu zakazu nałożonego przez państwo popełnienia czynu, która już została wykonana; lub
- b) wykonując decyzję zakazującą prowadzenia pojazdów poprzez wydanie decyzji sądowej lub administracyjnej zgodnie z warunkami ustanowionymi w ust. 2; lub
- c) przekształcając decyzję zakazującą prowadzenia pojazdów we własną decyzję sądową lub administracyjną, bez uszczerbku dla art. 11, zastępując decyzję podjętą przez państwo popełnienia czynu zabronionego nową decyzją, zgodnie z warunkami ustanowionymi w ust. 3.

2. W przypadku gdy znajduje zastosowanie procedura ustanowiona w ust. 1 lit. b), państwo stałego miejsca zamieszkania:

- a) uwzględnia część okresu zakazu nałożonego przez państwo popełnienia czynu zabronionego, jaka została wykonana już w tym państwie;
- b) może skrócić okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów, ale tylko do górnej granicy okresu przewidzianego dla czynów tego samego rodzaju w jego prawie krajowym;
- c) nie przedłuża okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów nałożonego przez państwo popełnienia czynu zabronionego.

3. W przypadku, gdy znajduje zastosowanie procedura ustanowiona w ust. 1 lit. c), państwo stałego miejsca zamieszkania:

- a) jest związane stanem faktycznym w stopniu, w jakim został on bezpośrednio lub pośrednio stwierdzony w decyzji zakazującej prowadzenia pojazdów w państwie popełnienia czynu zabronionego;
 - b) uwzględnia część okresu zakazu nałożonego przez państwo popełnienia czynu zabronionego, jaka została wykonana już w tym państwie;
 - c) może skrócić okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów w celu dostosowania go do okresu, który miałby zastosowanie w danym przypadku zgodnie z prawem krajowym tego państwa;
 - d) nie przedłuża okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów nałożonego przez państwo popełnienia czynu zabronionego;
 - e) nie może zastąpić zakazu prowadzenia pojazdów grzywną lub jakimkolwiek innym środkiem.
4. Egzekwując zakaz prowadzenia pojazdów zgodnie z niniejszym artykułem, państwo stałego miejsca zamieszkania, w miarę potrzeb, określa datę, od której zakaz jest stosowany.

5. Dokonując powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, każde państwo członkowskie wskazuje w deklaracji, którą z procedur ustanowionych w ust. 1 zamierza zastosować w ramach swojej kompetencji państwa stałego miejsca zamieszkania. Złożoną deklarację można w dowolnym czasie zastąpić nową deklaracją.

Artykuł 5

Egzekwowanie zakazu prowadzenia pojazdów zgodnie z art. 4, nie uchybia żadnym dodatkowym środkom bezpieczeństwa drogowego, jakie państwo stałego miejsca zamieszkania może podjąć zgodnie ze swoim prawem krajowym.

Artykuł 6

1. Państwo stałego miejsca zamieszkania odmawia egzekucji zakazu prowadzenia pojazdów w przypadku, gdy:

- a) zakaz prowadzenia pojazdów został już w pełni wyegzekwowany w państwie popełnienia czynu zabronionego;

- b) sprawca został już pozbawiony prawa prowadzenia pojazdów w państwie stałego zamieszkania za te same czyny, a zakaz prowadzenia pojazdów został już lub jest egzekwowany;
- c) sprawca skorzystał z ogólnego ułaskawienia lub amnestii w państwie stałego miejsca zamieszkania, jeśli czyny popełniono na terytorium tego państwa;
- d) zgodnie z ustawodawstwem tego państwa, upłynął okres przedawnienia danego środka;
- e) w przypadku, jeżeli po otrzymaniu wszelkich informacji przedłożonych na mocy art. 8, państwo to uzna, że dana osoba nie miała możliwości właściwej obrony.

2. Państwo stałego miejsca zamieszkania może odmówić egzekucji zakazu prowadzenia pojazdów, jeżeli:

- a) czyn, za który nałożono zakaz prowadzenia pojazdów w państwie popełnienia czynu zabronionego nie stanowi czynu zabronionego w świetle prawa państwa stałego miejsca zamieszkania;
- b) pozostały okres zakazu, który mógłby być egzekwowany w państwie stałego miejsca zamieszkania jest krótszy niż jeden miesiąc;
- c) zakaz prowadzenia pojazdów nie jest środkiem dopuszczalnym na mocy prawa państwa stałego miejsca zamieszkania w odniesieniu do czynów zagrożonych zakazem prowadzenia pojazdów w państwie popełnienia czynu zabronionego.

3. Dokonując powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, lub w dowolnym momencie, każde państwo członkowskie może oświadczyć, że będzie w każdym przypadku stosować ust. 2 niniejszego artykułu w części lub w całości. Jeśli złożono taką deklarację, inne państwa członkowskie nie są zobowiązane do powiadamiania państwa członkowskiego, które sporządziło deklarację o zakazie prowadzenia pojazdów, o którym mowa w deklaracji, zgodnie z art. 3. Każde państwo członkowskie może w dowolnym momencie cofnąć deklarację.

Artykuł 7

1. Właściwy organ państwa popełnienia czynu zabronionego dokonuje powiadomienia, o którym mowa w art. 3 organu centralnego państwa stałego miejsca zamieszkania.

2. Do celów ust. 1, dokonując powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, każde państwo członkowskie wskazuje:

- a) wyznaczony przez siebie organ lub organy centralne;

- b) właściwe organy odpowiedzialne za dokonywanie powiadomień, o których mowa w art. 3.

Artykuł 8

1. Do powiadomienia, o którym mowa w art. 3, należy dołączyć:

- szczegółowe dane służące określeniu miejsca pobytu osoby, na którą nałożono zakaz prowadzenia pojazdów;
- oryginał lub uwierzytelniony odpis decyzji zakazującej prowadzenia pojazdów;
- krótki opis okoliczności oraz odniesienie do przepisów państwa popełnienia czynu zabronionego, w oparciu o które zastosowano zakaz prowadzenia pojazdów, jeżeli nie podano ich w decyzji;
- potwierdzenie prawomocności decyzji;
- informacje dotyczące egzekwowania zakazu prowadzenia pojazdów w państwie popełnienia czynu zabronionego, w tym długość okresu zakazu oraz, jeśli są one znane, daty rozpoczęcia i wygaśnięcia zakazu;
- prawo jazdy, jeśli zostało zatrzymane.

2. W przypadku gdy osoba, wobec której zastosowano zakaz, nie stawiła się osobiście lub nie była reprezentowana w postępowaniu, do powiadomień dokonanych zgodnie z art. 3 należy dołączyć dowody wskazujące, że osoba ta została należycie zawiadomiona, zgodnie z postanowieniami państwa popełnienia czynu zabronionego.

3. Jeżeli informacje przekazane zgodnie z ust. 1 i 2 nie są wystarczające, aby umożliwić podjęcie decyzji zgodnie z niniejszą Konwencją, zwłaszcza, jeżeli w okolicznościach danej sprawy, zachodziłaby wątpliwość czy dana osoba miała możliwość prawidłowej obrony, właściwe organy państwa stałego miejsca zamieszkania żądają od właściwych organów państwa popełnienia czynu zabronionego niezwłocznego dostarczenia niezbędnych informacji dodatkowych.

Artykuł 9

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, nie wymaga się tłumaczenia powiadomień, o których mowa w art. 3 lub materiałów towarzyszących, o których mowa w art. 8, ani też żadnych innych dokumentów dotyczących stosowania niniejszej Konwencji.

2. Dokonując powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, każde państwo członkowskie może oświadczyć, że do dokumentów, o których mowa w ust. 1 przekazanych temu państwu przez

państwo popełnienia czynu zabronionego, należy dołączyć tłumaczenie na jeden z języków urzędowych instytucji Wspólnot Europejskich, podanych w deklaracji.

3. Z wyjątkiem dokumentu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 tiret drugie, dokumenty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie wymagają uwierzytelnienia.

Artykuł 10

Państwo stałego miejsca zamieszkania informuje państwo popełnienia czynu zabronionego o każdej decyzji podjętej w odniesieniu do powiadomienia dokonanego zgodnie z art. 3 oraz w odniesieniu do jej wykonania, a także w przypadku gdy państwo to odmawia egzekucji zakazu prowadzenia pojazdów zgodnie z art. 6, o powodach odmowy.

Artykuł 11

1. Prawo państwa popełnienia czynu zabronionego do egzekwowania na jego terytorium pełnego okresu zakazu prowadzenia pojazdów określonego przez państwo popełnienia czynu zabronionego nie wpływa na decyzję podjętą przez państwo stałego miejsca zamieszkania.

2. Dokonując powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, każde państwo członkowskie może wskazać, że występując w charakterze państwa popełnienia czynu zabronionego, nie będzie stosować ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Państwo popełnienia czynu zabronionego oraz państwo stałego miejsca zamieszkania wykonują swoje zobowiązania wynikające z niniejszej Konwencji w sposób zapewniający, że łączny okres pozbawienia prawa prowadzenia pojazdów, uwzględniając każdy okres pozbawienia prawa, jaki upłynął względem danego czynu zabronionego w państwie stałego miejsca zamieszkania, nie przekracza okresu pozbawienia prawa prowadzenia pojazdów pierwotnie ustalonego przez państwo popełnienia czynu zabronionego.

4. Powiadamiając daną osobę o decyzji o zakazie prowadzenia pojazdów, państwo popełnienia czynu zabronionego, które proponuje stosowanie ust. 1, jednocześnie informuje o powyższym daną osobę i potwierdza powyższe w powiadomieniu przekazanym państwu stałego miejsca zamieszkania zgodnie z art. 3.

Artykuł 12

Każde państwo członkowskie przyjmuje środki niezbędne do umożliwienia penalizacji prowadzenia pojazdu mechanicznego

na jego terytorium, jeżeli kierowca został pozbawiony prawa prowadzenia pojazdów przez państwo stałego miejsca zamieszkania w wyniku wprowadzania w życie niniejszej Konwencji.

Artykuł 13

Koszty poniesione w związku z wprowadzaniem w życie niniejszej Konwencji ponosi państwo członkowskie, w którym koszty te powstają.

Artykuł 14

1. Europejski Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w każdym sporze mogącym powstać między państwami członkowskimi, dotyczącym interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji, gdy spór ten nie zostanie rozstrzygnięty przez Radę w terminie sześciu miesięcy od zgłoszenia sporu Radzie przez jednego z jej członków. Trybunał jest także właściwy do orzekania w każdym sporze mogącym powstać między państwami członkowskimi a Komisją dotyczącym interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji.

2. Każde państwo członkowskie uznaje, w deklaracji złożonej w ramach dokonywania powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2 lub w jakimkolwiek późniejszym terminie, jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości do wydawania orzeczeń prejudycjalnych w sprawie interpretacji niniejszej Konwencji.

3. Państwo członkowskie składając deklarację na podstawie ust. 2 określa, czy:

a) każdy sąd lub trybunał tego państwa, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu na mocy prawa krajowego, może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego wykładni tej Konwencji, jeżeli taki sąd lub trybunał uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku; lub

b) każdy sąd lub trybunał tego państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego wykładni tej Konwencji, jeżeli taki sąd lub trybunał uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku.

4. Stosuje się Statut Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości oraz jego regulamin. Każde państwo członkowskie, niezależnie od tego, czy złożyło deklarację na podstawie ust. 2, jest uprawnione do przedłożenia dokumentów procesowych lub uwag na piśmie Trybunałowi w sprawach, które powstają na podstawie ust. 3.

Artykuł 15

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o dopełnieniu ich wymogów konstytucyjnych niezbędnych dla przyjęcia niniejszej Konwencji.
3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie 90 dni od dokonania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, przez państwo członkowskie, które będąc członkiem Unii Europejskiej w momencie przyjęcia przez Radę aktu dotyczącego sporządzenia Konwencji, dopełniło tego obowiązku jako ostatnie.
4. Do chwili wejścia w życie niniejszej Konwencji, każde państwo członkowskie, składając powiadomienie, o którym mowa w ust. 2 lub później, może oświadczyć, iż w relacjach między tym państwem a państwami członkowskimi, które sporządziły identyczną deklarację, będzie stosować niniejszą Konwencję z wyjątkiem art. 14. Deklaracje te stosuje się począwszy od 90 dnia od daty ich złożenia.
5. Niniejszą Konwencją oraz deklaracje sporządzone w tym zakresie stosuje się wyłącznie do czynów zabronionych popełnionych po wejściu w życie niniejszej Konwencji lub począwszy od daty, z którą Konwencja jest stosowana między zainteresowanymi państwami członkowskimi.

Artykuł 16

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.
2. Tekst niniejszej Konwencji w języku państwa przystępującego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.

3. Dokumenty przystąpienia składa się u sekretarza generalnego Rady Unii Europejskiej.

4. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w odniesieniu do każdego państwa przystępującego do niej w terminie 90 dni od daty złożenia dokumentów przystąpienia lub z datą wejścia w życie Konwencji, jeśli nie weszła ona w życie z chwilą upływu terminu 90 dni.

5. Artykuł 15 ust. 4 stosuje się do przystępujących państw członkowskich.

Artykuł 17

W odniesieniu do niniejszej Konwencji nie dopuszcza się czynienia jakichkolwiek zastrzeżeń.

Artykuł 18

W odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa postanowienia niniejszej Konwencji stosuje się wyłącznie do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Artykuł 19

1. Funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji pełni sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej.

2. Depozytariusz publikuje informacje w sprawie postępu w zakresie przyjęć, przystąpień i deklaracji, a także wszelkie inne powiadomienia dotyczące niniejszej Konwencji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Convenio.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschrift unter dieses Übereinkommen gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έδωσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα σύμβαση.

In witness whereof, the undersigned plenipotentiaries have hereunto set their hands.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.

Dá fhianú sin, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-síithe a lámh leis an gCoinbhinsiún seo.

In fede di che, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente convenzione.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze overeenkomst hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo assinados apuseram as suas assinaturas no final da presente convenção.

Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän yleissopimuksen.

Till bekræftelse härav har undertecknade befullmäktigade undertecknat denna konvention.

Hecho en Luxemburgo, el diecisiete de junio de mil novecientos noventa y ocho, en un ejemplar único, en lenguas alemana, inglesa, danesa, española, finesa, francesa, griega, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea.

Udfærdiget i Luxembourg, den syttende juni nitten hundrede og otteoghalvfems, i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

Geschehen zu Luxemburg am siebzehnten Juni neunzehnhundertachtundneunzig in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

Έγινε στο Λουξεμβούργο, στις δεκαεπτά Ιουνίου χίλια εννιακόσια ενενήντα οκτώ, σε ένα μόνο αντίτυπο, στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα· κάθε κείμενο είναι εξίσου αυθεντικό και κατατίθεται στα αρχεία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Done at Luxembourg on the seventeenth day of June in the year one thousand nine hundred and ninety-eight, in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

Fait à Luxembourg, le dix-sept juin mil neuf cent quatre-vingt-dix-huit, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, chaque texte faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

Arna dhéanamh i Lucsamburg ar an seachtú lá déag de Mheitheamh sa bhliain míle naoi gcéad nócha a hocht, i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis agus comhúdarás ag na téacsanna i ngach ceann de na teangacha sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh.

Fatto a Lussemburgo, addì diciassette giugno millenovecentonovantotto, in un unico esemplare in lingua danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascun testo facente ugualmente fede, e depositato negli archivi del Segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea.

Gedaan te Luxemburg, de zeventiende juni negentienhonderd achtennegentig, in één exemplaar in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt neergelegd in het archief van het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

Feito no Luxemburgo, em dezassete de Junho de mil novecentos e noventa e oito, em exemplar único, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fé todos os textos, depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia.

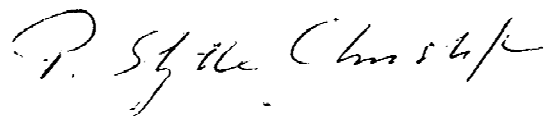
Tehty Luxemburgissa seitsemäntenätoista päivänä kesäkuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäkahdeksan englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä yhtenä alkuperäiskappaleena, joka talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon ja jonka jokainen teksti on yhtä todistusvoimainen.

Som skedde i Luxemburg den sjuttonde juni nittonhundranittioåtta i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, vilket skall deponeras i arkivet vid generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd.

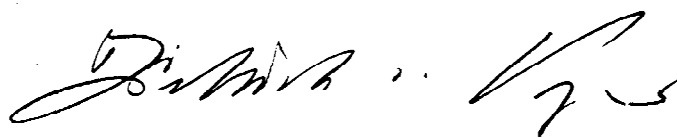
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

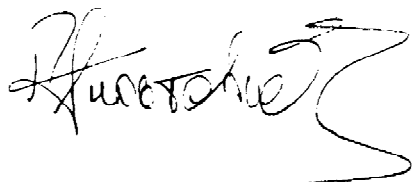
For regeringen for Kongeriget Danmark

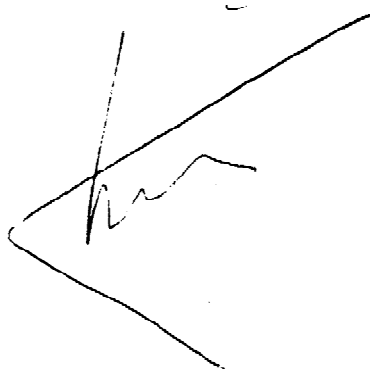
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

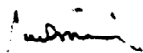
Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

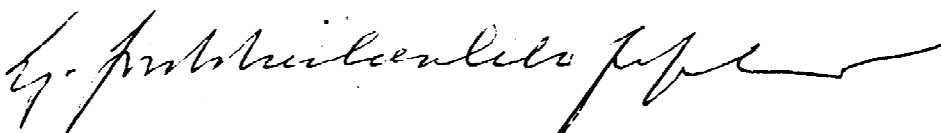
Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

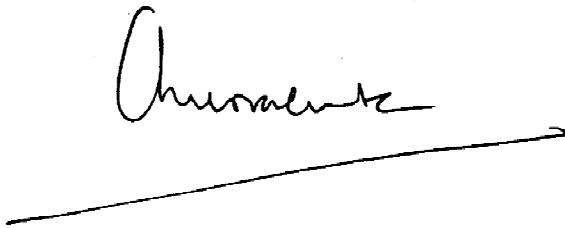
Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

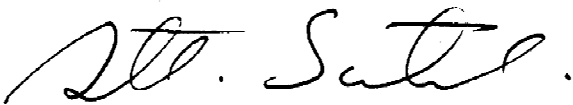
Für die Regierung der Republik Österreich

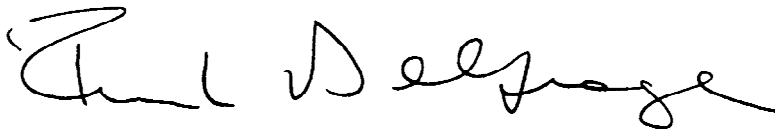
Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

